

6. Veronika

Účast na životě druhého nemusí a mnohdy ani nemůže být vždy projevovaná velkými činy. Statečnost v křesťanském smyslu také neznamena konat jen mimořádné skutky. Přirovnávání křesťanského života k boji je spíš výpůjčkou z hrdinských eposů a křesťanství moc neseď, není to jeho forma přítomnosti ve světě. Ježíš není dobrý hrdina pro heroická vyprávění, epos či akční film. Celá křížová cesta Ježíše Krista ukazuje, že její hodnota není v síle, vzdoru, moci, ale v lásce. Bez ní by to byla skutečně cesta slabých, obětí, těch, kteří patří k podrobeným, a šířila by nezdravé poraženectví, oslavování pasivity. Ale její hodnota, přeznačující to vše, je v intenzitě lásky. A ve znacích lásky vlastních: věrnosti, shovívavosti, mírnosti, tichosti, dobropřejnosti. Žít takto vůbec není lehké. Veroničin čin, přiložení roušky na zpcené a zkrvavené čelo trpícího člověka, vůbec není nějakou prvoplánovou manifestací odporu proti těm, kdo Ježíše soudí. Je spontánním skutkem soucitu, který nezastaví ani to, že se to nehodí, dokonce že je to nežádoucí. A tím vlastně nepřímo vystavuje velice zřetelně účet bezohlednosti, krutosti, manipulaci. Jenže k takové spontaneitě se musíme propracovat otevřeností Božímu slovu, životu druhých, empatií. Pak se třeba zastaneme nespravedlivě souzených, pomlouváných, nepřijímaných ne proto, že jsme tak silní a schopní odporu, ale protože je máme rádi, a protože nemůžeme jednat jinak, aniž bychom popřeli sami sebe. Aniž bychom pošlapali a ztratili tu tvář, která odráží slávu Boží a kterou Ježíš otiskl do Veroničina šátku.

Ježíši, osvěžený rouškou svaté Veroniky, vrať nám spontánnost zdravého, milujícího, soucitného srdce!

UNE FEMME PIEUSE ESSUIE LA FACE DE JESUS CHRIST